

30. og 31. Decémber er der til Afhjælping af den Skade, der er lidt paa forskellige Havne, særlig paa Bornholm, men ogsaa andre Steder, f. Eks. ved Hou i Jylland, foreslaaet at anvende et Beløb af 65,000 Kr., der skal gaa til Dækning af de fem Sjettedele af den egentlige lidte Stormskade, og for Resten til ekstraordinære Arbejder, ekstraordinær Ombygning ovre paa Bornholm, der just ikke kan henføres til Stormskade. Vi have fra Socialdemokratiets Side stillet Forslag om, at Staten skulde betale den fulde Stormskade, medens den højtærede Minister har ment, at den kun skulde dække de $\frac{5}{6}$, hvorimod $\frac{1}{6}$ skulde udredes af Fiskerne. Jeg vil ved denne Lejlighed minde om, at vi ved Finanslovens 3die Behandling stillede Forslag om at bevilge 25,000 Kr. som Erstatning til de skadelidte Fiskere for Tab paa Baade og Redskaber. Dette Forslag blev den Gang forkastet, man mente, det var et farligt Princip for Staten at komme ind paa saaledes at begynde paa at afhjælpe den Skade, der havde ramt disse Folk. Disse bleve henviste til den private Godgørehed, men det viste sig, at Indsamlingerne langt fra kunde dække Tabene, og derfor befinde mange af Fiskerne sig i Virkeligheden for Øjeblikket i en Nødstilstand. Det var fattige Folk, forinden Ulykken ramte dem, og de ere naturligvis kun blevne endnu mere fattige siden, og dertil kommer, at deres Baade og Redskaber ere ødelagte, saa de ikke ere i Stand til at udføre deres Erhverv. Jeg beklagede meget, at det ikke lykkedes at gennemføre den lille Bevilling af 25,000 Kr.

Men naar man ikke vilde give det, kunde man dog godt fra Statens Side yde fuld Erstatning for at afhjælpe den Skade, Havnene have lidt. Disse Havne ere for øvrigt for en meget stor Del Statshavne, paa den Maade nemlig, at Staten har Penge staaende i dem. Den har saa store Beløb indestaaende deri, at man egentlig godt kan betragte dem som Statens Ejendom. Men man har fra Ministeriets og Flertallets Side ikke villet give mere end $\frac{5}{6}$, det vil med andre Ord sige, at Fiskerne komme til at udrede ca. 11,000 Kr. selv. Det er, synes jeg, et meget stort Beløb under de nuværende Forhold, hvor jo ogsaa deres Baade og Redskaber ere ødelagte, og det er sikkert mere, end de kunne magte. Nu kan det godt være, at de ikke komme til at betale med kontante Penge, men at man maaske vil forlange af dem, at de skulle yde personligt Ar-

bejde. Det kommer jo imidlertid i Virkeligheden ud paa et. Dette personlige Arbejde vil de, antager jeg, komme til at udføre i Sommertiden, netop paa den Tid, hvor de skulde drive deres Erhverv. Skulle de nu gaa hjemme og arbejde ved Havnenes Udbedring, kunne de jo ikke passe deres Fiskeri. Staten burde derfor resolut træde til og sige: Den Ulykke, der ramte dem ved den store Stormflod i Fjor, bæres af Staten selv. Den burde give det fulde Beløb og ikke forlange, at Fiskerne skulde udrede den ene Sjettedel.

Jeg kunde have Lyst til ved denne Lejlighed at udtale en Beklagelse over, at Andragendet fra de bornholmske Havne om Statens Støtte ikke er tilstillet Finansudvalget. Jeg har fremsat det Ønske i Finansudvalget at faa det tilstillet, men det mødte Modstand fra flere Sider; man mente ikke, det var nødvendigt. Jeg betragter det som meget uheldigt, at saadanne Andragender ikke kunde tilstilles Finansudvalget, saaledes at vi derigennem kunde faa de Oplysninger, vi ikke ad anden Vej kunne skaffe os. Navnlig kunde vi deraf have set, hvorledes man har motiveret sine Andragender. Imidlertid havde man ikke Lyst til at gøre Skridt til at faa dette Andragende, skønt jeg meget gerne havde ønsket at faa dette Andragende for at kunne sætte mig ind i Sagen. Noget lignende var Tilfældet den Gang, vi forhandlede om Erstatningen til Fiskerne ved Finanslovens 3die Behandling. Da havde jeg overfor Landbrugsministeren udtalt Ønsket om at se det af Fiskerne til Regeringen indgivne Andragende. Landbrugsministeren svarede hverken ja eller nej, jeg tror, han sagde saadant noget som: Nu skal jeg se ad. Men jeg fik intet Andragende. Det er meget kedeligt, at man saaledes forhindres i at sætte sig ind i Sagerne, derved at man ikke faar de Oplysninger, som ere nødvendige for at undersøge de Spørgsmaal, vi skulle træffe Bestemmelse om. Nu har jeg imidlertid ad anden Vej faaet dette Andragende, og jeg vil sige, at hvis jeg havde haft det ved Finanslovens 3die Behandling, vilde jeg have været i Stand til at give en langt bedre Begrundelse for at yde de 25,000 Kr., end jeg var. Jeg vil haabe, at Finansudvalget fremtidig fra Regeringen faar de Oplysninger, som ere nødvendige for at forstaa de Spørgsmaal, vi have at afgøre.

Til Slutning vil jeg blot sige et Par Ord om Forslagene om at bemyndige Ministeren til at erhverve et Areal paa $9\frac{1}{2}$